ſõi ja jõi wiis peigmees pruudi oma kirjutuſe kambriſſe, ja hakkas ſeal oma kurwa ja õnnetumat elulugu armukeſe ſilmade ette kujutama. —

Ta lõpetas oma juttu järgmiſelt:

Kuidas ja mis moodu, ma olen ſiia ſaare peale ſaanud, ſee on minulle praegu täitſa teadmata ja aru ſaamataks jäänud. Seda mäletan ma weel küll ſelgeſte, et minu iſa ühe ſuure ja kuulſa kuning riigi walitſeja ja mina tema ainuke trooni ja riigi pärandaja olin. Aga ſee riik oli ſelle ajal wäga palju kurjuſt ja nõiduſt täis; ja tehti ka mitmed imelikud aſjad, mis minu ſuu ei ſuuda üleſſe rääkida — ja arwan ka kindlaſte et mind nii ſuguſte pagana toimetuſte abil ſiia kaugele mere peale on ſaatnud. Et ma ſiin ſiis iga nädala üks kord maa moonduſel tond. Sega pian wõitlema, ſeni kus peale üks kord wõit jääb.

Siis peaſen ma ſiit jälle lahti ja olen prii!" —

Kõigis ſelle juures ei ehmatanud Johanna mitte, waid lubas kindlaſte kõik

rõõmu ja kurbduſt ühe taſa kannatada ja temale truu ja ſõna kuulelik naine olla. See peale läkſiwad nad jälle piduliste juure tagaſi.

Kui pidu lõpenud oli jättis kaupmees oma tütart ja kõiki ſaare rahwaſt Jumalaga ja purjutas oma kodu tagaſi. Pärast pulmi, ühe aaſta pärast palus Johanna oma meeſt, et ta teda lubaks mõneks nädalaks oma iſa maale, oma wanemaid ja õdeſi waatama minna. „Seda ma küll ei keelaks!" ütles mees „kui Teil ſelleks kindel kõikumata ſüdame ſoow on!" Ma tahan ka Teile abiks olla ühe aſjaga, mis ma warſi näitama ſaan!" — See peale tõmbas ta oma kuldſeſt kapiſt, ühe weikeſe hõbe kaanega karbi wälja, mille ſees üks ilus kalli kiwideſt ſõrmus warjul oli. Siin ſelle karbikeſe ſees on üks ſõrmus, kellel ſee imewägi on: kui teda pahema käe weikeſe ſõrme pannakſe, ſaab ſee inimene kohe ſinna kuhu ta meel mõtleb ja ſüda ſoowib.

Seda annan ma kallis abikaaſa ſiin nüüd Teile, kui Sa minu õpetuſe järele teed lühendab ſee ſinu tee reiſi tuhat korda kergemaks. Hoia aga ſelle eeſt et Sa teda ſõrmeſt ära ei wõtta, ega ära ei kauta — ja pea